

segur que n'hi van haver molts d'altres. Per exemple, tenim la data exacta d'una inundació de Vilobí, el 23 d'agost del 1759. Consta al llibre de comptes de la Parròquia com a nota curiosa del Rector Gañete. Era precisament quan s'estava construint l'església nova i a la part baixa de la vila l'aigua arribà a una alçada de 5 pams. Davant d'això, es decidí construir l'església "un poch més alta", per evitar perills futurs.

Una altra font de dades sobre inundacions de la nostra contrada la trobem a la consuetada de la parròquia de Riudellots escrita pel seu Rector, Joan Calderó, l'any 1763. Explica amb tot detall com el dia 16 d'octubre, festa de Sant Galderic, a punta de sol la pluja ocasionà una revinguda de l'Onyar i d'altres rieres (el Cric i el Ridevilla) sense que arribessin a sortir de mare, però a les 3 de la tarda, a causa d'un vent de llevant molt violent, es posà a ploure per segona vegada i les rieres grans i petites començaren a vessar. A les 7 de la tarda, tot el pla de Riudellots era com un estany, i a les 11 de la nit, l'aigua ja havia entrat a la majoria de cases del poble i a l'església, on arribà a una alçada de 2 pams.

A la mateixa consuetada, Joan Calderó ens explica que, quasi cada any des de 1728, en què entrà com a curat sagristà de la parròquia, fins a 1763, en què descriu els aiguats del dia de Sant Galderic, ha entrat l'aigua a les cases properes a l'església. Però el 1763 per primera vegada entra al temple. Fa constar, però, que l'aigua no ha arribat al presbiteri ni a la sagristia.

Sí que hi arribà, i amb escreix, el 12 d'octubre del 1962. D'aquests aiguats, a Vilobí en tenim també un mal record. Ja en parlarem més endavant.

De la història més recent, a Vilobí hi ha gent gran que recorda haver sentit explicar als seus pares sobre una inundació de final del segle passat: cosa rara, però fou a l'estiu, ja que els gavellons que hi havia als camps de la Coromina, transportats per l'aigua, arribaren navegant més enllà de can Comas.

L'avi de can Borra recorda haver sentit de boca del seu pare que en uns aiguats de la passada centúria va morir una dona del molí de Dalt de Sant Dalmai a causa de l'ensurt que s'emportà en veure's voltada d'aigua per tots costats.

De tota manera, sembla que a la nostra contrada no es coneixen més casos de pèrdues de vides humanes per culpa de l'aigua.

En el que portem de segle XX, els aiguats s'han anat produint, la majoria a la tardor, però normalment l'aigua ha pujat 2 o 3 pams al carrer i ha entrat només a les cases baixes que no han tingut temps d'aparedar la porta. No cal dir que per la mainada sempre ha estat un espectacle, mentre la gent gran, preocupada, vigilava el nivell de les aigües de l'Onyar, el Grevolosa o els altres recs.

D'anècdotes sobre inundacions n'hi ha moltes: des d'una dona que corria de nit pel carrer amb l'aigua a genoll, aguantant-se les faldilles i portant un llum de carbur, a un home que quedà tancat en una habitació de la planta baixa sense poder obrir la porta per la pressió de l'aigua a l'altre costat, o un peix trobat dintre una casa quan van baixar les aigües.

Una inundació històrica

Hi ha diverses causes perquè la riuada del 12 d'octubre del 1962 es recordi com una de les més catàstrofiques que ha sofert el nostre municipi.

En primer lloc, va passar 15 dies després de les terribles inundacions del Vallès, que causaren tantes morts. El nivell de l'aigua arribà a altures mai assolides. I, finalment, perquè la riuada arribà sobtadament, adquirint la cota màxima en qüestió de minuts.

Com fou possible aquesta inundació?

Naturalment, la primera causa fou la quantitat d'aigua que baixà del cel: pluges molt seguides i vent fort de llevant que, empenyent els núvols grassos cap a l'oest, féu que descarreguessin fort en trobar les muntanyes de Sta. Bàrbara. Aquesta aigua caigué sense perdre's sobre la capçalera de l'Onyar, de la riera de Sant Martí i del torrent de Sant Martí.

Una altra causa fou que el llit de l'Onyar i el dels torrents eren molt bruts, amb bardisses i arbres fins a baix de tot, que impedièren la circulació ràpida de l'aigua.

El fet que l'aigua arribés de forma tan sobtada, fou degut al trencament d'una mota de més de 2 metres d'alçada que protegia els camps baixos de can Borra de les revingudes de la riera de Sant Martí. Darrera aquesta mota s'havia anat embotint l'aigua de la riera de Sant Martí quan es trobava amb la que baixava de l'Onyar i, en trencar-se, la gran quantitat d'aigua embassada seguí riu avall amb gran empenta.

Mota a la Riera de Sant Martí que protegeix els camps de can Borra i que en trencar-se contribuï a les fortes i sobtades inundacions de l'octubre del 1962.

El dragat de l'Onyar

Encara que amb menys intensitat es repetiren les inundacions a la tardor del 1963 i del 1965. Això, tal vegada féu accelerar les gestions per solucionar aquest problema de Girona i de les poblacions arran del curs de l'Onyar. Es decideix el dragat del llit del riu com a primera solució.

Així, a la primavera del 1970, les màquines treballen